

Tóthné Pákozdi Szilvia:

Könyvajánló Fenyő D. György *Útikalauz a vershez* című könyvéhez

„Útikalauz” – jelöli meg saját műfaját a könyv. Találkoztam már sokféle útikalauzzal: földrajzival, szakácsművészetben kalauzolóval, stopposoknak szólóval, anatómiaival, irodalmi fogalmakban kalauzolóval, sőt szerelmeseknek szólóval is. A közös bennük az, hogy mindegyik eligazítani szeretné azt, aki kézbe veszi.

Eligazodássegítés a célja ennek az útikalauznak is, de a helyszíne nagyon különleges és virtuális: a verselemzés világában mutat irányokat, ahogy a címlapon látható útjelző táblán ez látható is.

A legtöbb diák, ha a „verselemzés” szót meghallja, megijed és kinnal áll neki a feladatnak. A tanárok pedig, akik ezt tanítani próbálják, gyakran inkább megkerülik a feladatot, kitérő választásokat adnak, nem tudják, hogyan segítsenek.

Gyakran a verselemzési szándék feladásba fullad, vagy ha a feladat kötelező, akkor a vers prózává átírásává silányul. Ráadásul még a kezdetben a verseket szerető diák is verskerülővé válik, a tanár nagy bánatára és értetlenségére.

Ez a könyv végre valóban egy olyan kiadvány, amely nem csak a címében ígéri, hogy eligazít a verselemzés kacskaringóiban, kerülve az ingoványba lépést, hanem be is tartja ezt az ígéretét: segít. Teszi ezt ráadásul úgy, hogy közérthető, olvasmányos, szórakoztató, vicces és komoly egyszerre.

A sorokon áthat a szerző nyelv iránti tisztelete, hazája iránti kötődésre, de mindenekelőtt az irodalom iránti rajongása.

A könyv alakja is útikönyvszerű, zsebben könnyen magunkkal vihető, utazás alatt is remekül olvasható.

Ajánlom annak, aki szereti a verseket, mert ezután értőbben olvashatja majd őket. De legalább ennyire annak, aki még nem versszerető ember, mert a könyv olvasgatása után biztosan megváltozik a véleménye. Ajánlom mindenkinek, aki a magyar nyelvet napról napra jobban szeretné birtokolni, bármely szegletében éljen is a világnak. A könyvajánló zárásaként az egyik elemzett versből idézek:

*„Amíg élek, úton leszek:
használni akarom a szívemet,
a fejemben szólal majd meg, ha csengetsz,
édes hazám szerettelek.”*

(Kemény István)